

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Jitky Bartákové a JUDr. Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **Ing. L. K.**, proti žalovanému: **Městskému úřadu Kolín**, se sídlem Karlovo náměstí 78, 280 12 Kolín, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného ve věci sp. zn. OZPZ 1018/11-64375/11-Sm,

t a k t o :

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se u Krajského soudu v Praze domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného, který dle jeho tvrzení nepostupoval podle § 61 odst. 3 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů, tj. neuložil Honebnímu společenství Radovesnice II opatření k odstranění zjištěných nedostatků.

Z žaloby a přiložených příloh vyplynulo, že dne 31. 8. 2011 byla žalovanému doručena žádost žalobce o uložení opatření k odstranění zjištěných nedostatků podle § 61 odst. 3 zákona o myslivosti. Žalobce v žádosti uvedl, že mu na pozemku p. č. 156 v katastrálním území Radovesnice II vznikla v důsledku porušování zákona o myslivosti škoda na neklizené slámě a vojtěšce, které byly podryté od divokých prasat. K této žádosti žalovaný, jehož jménem věc vyřizoval Ing. Radek Smutný, ve vyjádření ze dne 6. 9. 2011, čj. OZPZ 64375/2011, sp. zn. OZPZ 1018/11-64375/11-Sm, konstatoval, že označený pozemek se nachází v honitbě Radovesnice II. Držitel této honitby Honební společenstvo Radovesnice II – pole však honitbu pronajal uživateli honitby MS Radovesnice II o. s. V případě škody na zemědělském pozemku nelze uplatňovat náhradu škody na držiteli honitby, ale na uživateli honitby. Pro hospodářský rok 2011 přitom MS Radovesnice II o. s. požádalo o lov prasete divokého již 6. 4. 2011. Dle myslivecké evidence MS Radovesnice II o. s. k 31. 8. 2011 vykazalo ulovení 8 ks, z čehož je patrné, že kroky ke snížení stavů černé zvěře jsou v této honitbě činěny. Proto žalovaný neshledal ze strany MS Radovesnice II o. s. žádné porušení zákona o myslivosti a nemá důvod k postupu dle ustanovení § 61 odstavec 3 zákona o myslivosti.

Žalobce následně žalovanému zaslal stížnost podle § 175 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Uvedl, že Ing. Radek Smutný jednal protiprávně, neboť nerespektoval § 49 odst. 1 správního řádu, protože věc ústně neprojednal na místě samém, § 44 odst. 1 správního řádu, protože nezahájil správní řízení, a § 71 odst. 3 správního řádu, protože

nevydal rozhodnutí do 30 dnů. Dále tento pracovník žalovaného porušil ustanovení § 61 odst. 3 zákona o myslivosti, podle kterého orgány státní správy myslivosti ukládají rozhodnutím opatření k odstranění zjištěných nedostatků a opatření k nápravě. Postup Ing. Radka Smutného je proto nečinností podle § 80 správního řádu, neboť povinností správního orgánu je vydat rozhodnutí, kterému předchází ústní jednání a správní orgán je následně povinen vypořádat se se všemi námitkami, které účastník řízení uvedl. Žalobce požádal, aby bylo nadále postupováno podle § 175 odst. 1 až 7 správního řádu a aby byl podle § 175 odst. 6 správního řádu písemně vyrozuměn o opatřeních přijatých k nápravě.

Na tuto stížnost reagoval přípisem ze dne 24. 11. 2011, čj. OZPZ 78005/2011, sp. zn. OZPZ 1282/11-78005/11-Ho, vedoucí odboru životního prostředí a zemědělství žalovaného. Konstatoval, že hodnocení rozsahu škody způsobené zvěří není v kompetenci orgánu státní správy myslivosti. Je to výhradně věcí dohody s uživatelem honitby, případně je nutno problém řešit soudní cestou. Uzavřel, že Ing. Radek Smutný postupoval zcela v souladu s platnými zákony a stížnost není důvodná.

Krajský soud v Praze o žalobě uvažil takto:

Krajský soud se zcela ztotožňuje s názorem správních soudů o subsidiaritě soudní ochrany poskytované správními soudy. K tomu například již v rozsudku ze dne 18. 10. 2007, č. j. 7 Ans 1/2007 - 100, publikovaném pod č. 1683/2008 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[n]ezbytnou podmínkou řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je podle ust. § 79 odst. 1 s. ř. s. bezvýsledné vyčerpání procesních prostředků, které má žalobce k ochraně proti nečinnosti k dispozici ve správním řízení. (...) Uvedená podmínka vychází z celkové koncepce správního soudnictví v České republice, která je založena na subsidiaritě ochrany veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob ve správním soudnictví oproti ochraně, která je těmto právům poskytována v rámci veřejné správy. Před použitím některé z žalob ve správním soudnictví je tedy nutné vždy vyčerpat řádné opravné prostředky či jiné procesní prostředky nápravy, které jsou k dispozici v řízení před správním orgánem. Tato zásada je v obecné rovině vyjádřena v ust. § 5 s. ř. s. a je pak pro jednotlivé typy žalob konkretizována v ust. § 68 písm. a), § 79 odst. 1 a § 85 s. ř. s. Takovým prostředkem ochrany proti nečinnosti je ve správním řízení žádost k nadřízenému správnímu orgánu podle ust. § 80 odst. 3 správního řádu.“

Ze shora uvedené rekapitulace plyne, že žalobce neuplatnil ke své ochraně prostředek podle ustanovení § 80 správního řádu. Ostatně to ani netvrdí v žalobě. Žalobce podal pouze stížnost podle § 175 správního řádu. To je však jiný institut. Tato stížnost může směřovat jednak proti nevhodnému chování úředních osob a jednak proti postupu správního orgánu, a to v případě, kdy správní řád neposkytuje jiný prostředek ochrany. Stížnost proto není možné podat, resp. že se jí správní orgán nemusí zabývat, bude-li podána v situaci, v níž správní řád poskytuje jiný prostředek ochrany správního orgánu. Jinými prostředky ochrany jsou například žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu, odvolání proti rozhodnutí, apod.

V posuzované věci, hodlal-li žalobce brojit proti nečinnosti žalovaného, bylo namístež použít právě žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu. Tu je třeba

adresovat přímo nadřízenému správnímu orgánu. Jedná se (na rozdíl od stížnosti podle § 175 správního řádu) o žádost ve smyslu § 44 správního řádu a musí proto mít náležitosti podání podle § 37 odst. 2 správního řádu a musí z ní být patrné, co žadatel žádá nebo čeho se domáhá. Proto je třeba, aby žadatel uvedl, jakým konkrétním způsobem má nadřízený správní orgán o ochraně před nečinností rozhodnout, tedy jaké konkrétní opatření podle § 80 odst. 4 správního řádu má přijmout.

Stížnost, kterou podal žalobce, přitom nelze považovat za žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. Byť v tomto podání zmínil, že v postupu žalovaného spatřuje nečinnost, toto své podání výslovně označil jako stížnost podle § 175 správního řádu. I z celkového obsahu tohoto podání plyne, že právě tuto stížnost žalobce zamýšlel podat, což potvrzuje i v bodě 20 žaloby. Taktéž své podání adresoval žalovanému a nikoli nadřízenému správnímu orgánu. Rovněž chybí „petit“ žádosti odpovídající ustanovení § 80 odst. 4 správního řádu.

Použití jiného institutu v zásadě nemůže nahradit podání žádosti k nadřízenému správnímu orgánu podle ustanovení § 80 odst. 3 správního řádu. Smyslem institutu upraveného v tomto ustanovení je zajistit, aby správní orgán v případě nedodržení zákonné lhůty ve věci vydal rozhodnutí co nejdříve. Za tím účelem mu může být stanovena závazná lhůta, resp. její prodloužení, nebo o věci může rozhodnout přímo nadřízený orgán, nebo může být vedením řízení pověřen jiný správní orgán. Smyslem přijatých opatření je pouze vydání rozhodnutí, není však již jejich podstatnou otázkou správnost takového rozhodnutí – touto otázkou se totiž zabývají případné opravné prostředky v podobě odvolání, rozkladu, apod. Je proto třeba trvat na využití tohoto speciálního a pro danou situaci přímo určeného institutu, a to také s ohledem na speciální možnosti řešení (ustanovení § 80 odst. 4 správního řádu).

Jelikož žalobce před podáním žaloby bezvysledně nevyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu (žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu), krajský soud podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu pro nedostatek podmínky řízení odmítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 soudního řádu správního tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty

nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. 5. 2012

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Nicola ŠVECOVÁ